

QUI ES QUI ?

Els articles publicats a L'ESCALENC expressen solament l'opinió de llurs autors

Certament la visió sobre les coses està en raó directa amb la manera de jutjar-les encara que, a vegades, la realitat no hi concordi. Això fa que la gent es senti defraudada o desenganyada i es pregunta: Qui és qui?. Pregunta que, avui en dia, acostumats als canvis, es fa difícil de contestar.

Una visió sobre les aparences discordants amb la realitat induïx el pensament de l'home cap a una disconformitat en sí mateix. Passa igual a l'equilibrista indecís a la corda fluixa. Després d'un assaig, decantat-se cap a la dreta i cap a l'esquerra, opta per quedar-se al centre. Aquesta immobilitat frustra el protagonisme de l'artista després d'haver explorat les parts oposades. Però el punt fix li dona l'oportunitat de conèixer un lloc estàtic a la corda fluixa.

Mentre s'està a l'espera que l'actual sistema de l'equilibriste es modernitzi i s'interessi per aconseguir una situació estable i verídica per a l'artista, aquest segueix divagant sobre la corda, al temps que la insatisfacció del públic assistent a la representació va d'aument.

Però no tots els equilibristes actuen de la mateixa manera. A alguns els agrada el moviment continuat, esllavissant-se d'esquerra a dreta i viceversa, segons les circumstàncies, malgrat saber que la seva interpretació és mal reconeguda. Prescindeixen del concepte que d'ells adquireix el públic i es mouen guiats pels seus propis interessos. Es deixen portar pels aspectes subjectius abans que pels professionals, sacrificant, si és necessari, la seva personalitat. Els agrada sotmetre's al canvi de posició, que els transbotxa fins marejar-los i ferlos caure de la corda fluixa, exposant-se a quedar afectats professionalment, en tant que el públic resta decebut de l'actuació i exigeix equilibristes nous.

Quins equilibristes són els que provoquen decepcions al públic?

La corda fluixa continua fent-los trontollar sens parar. Tanmateix intentaran pujar-hi novament, malgrat la incertesa de si, invertint la situació passada, millorarà el resultat de la nova actuació.

Aniran provant llocs més estables, amb menys ocasions de risc, assajant noves representacions originàries de notables seqüeles.

Quins equilibristes són els qui després de tanta movimentat busquen la corda estàtica dalt d'un pedestal?

A la fi, arriba l'hora de qualificar les actuacions. Llavors els equilibristes s'adonen que el veredict del públic és impecable. Els espectadors opinen que cap artista ha obrat segons la seva pròpia voluntat. A uns els ha dominat l'afany de protagonisme, a altres la por a caure al buit, a altres la indecisió d'actuar amb rapidesa, a altres el gran personalisme,.... Com que el públic no és aïmant de la hipocresia i dels oportunismes i valora per damunt de tot la sinceritat de qualsevol artista, els dona notes molt baixes. No gens menys els equilibristes no esperaven un final que els garantís tan poc èxit; però ja no hi poden fer res.

Quins equilibristes són els qui no han rebut l'aprovació del públic?

I mentrestant, els assistents a l'espectacle, acostumats a jutjar, segueixen fent-ho i continuen preguntant-se una i altra vegada: Qui és qui?, qui és qui?,...

Trobaran la resposta apropiada?

PILAR PELLICER de GISPERT

TELENONES

Jo no sé què esperen els que tenen en mans el govern de la Televisió, espanyola o catalana. Entenc que els Ministres de l'Economia i de l'Ensenyança, en primeríssima instància, hi haurien de posar mà.

Per culpa de l'hora tardívola de l'acudada, els espanyols (i els catalans) poden contemplar imatges fins a dos quarts d'una (quan s'acaba d'hora) o fins a tres quarts de dues (màxim). I és sabut que moltíssims telespectadors no se'n priven pas perquè, què voleu?, la capsà màgica és temptadora.

Com és llaminera pels escolars; tampoc s'ignora que amb el laxisme que avui senyoreja en massa llars, molts pares de família, tement reaccions **traumatitzants** de llurs pimpolls, no tenen prou autoritat per enviar-los a nones abans de les deu. Demaneu a mestres i professors el que pensen.

Per altra part, no es pot dir que els programes televisius siguin -en general- d'un nivell massa elevat; i són precisament aquests programes els que són més escollits per la majoria de gent. Sota el pretext de relaxament, un alt percentatge d'espectadors opta (i és normal) pel programa més divertit, però al menys fonamental. (Què ho fa que avui, treballant menys, ens queixem de no tenir mai temps, quan, segons estadístiques, no solament la màquina ens fa quanyar temps, si no que ens oferim el luxe de passar un promig de 5 hores diàries davant la petita pantalla?).

Reconeixem que un excessiu tant per cent d'emissions presenten un contexte inepte i intel·lectualment escarransit. Les pel·lícules que constitueixen la plataforma és apetitosa, són massa sovint de l'any de la Picó, i ademés, solen començar entre les 22 i 23 hores; (el 28 de Juny la Catalana presentà un film entre la una i les quatre de la nit).

Se'm dirà que la gent ja és prou gran per a apagar l'aparell quan li sembli convenient; però això no és comptar amb el poder de seducció de les imatges. Cal una gran força de voluntat si un no vol esdevenir televisor.

Ja hem tingut eco de massa resultats regatius o poc lluits de l'anyada escolar present. ¿No hauríem de rellucar cap a la T.V. per a analitzar si el mal no vé d'aquest costat?

I, per torna, afegiré que el consum d'energia que representa tenir el televisor encès fins a altes hores de la nit, equival a un malbaratament de milers de milions de pessetes, segurament ben emprades si es destinessin a dotzenes d'altres obres més indispensables.

Quan un pensa que Espanya viu per damunt dels seus mitjans, qualsevol espanyol (i català) conscienciós, té ganes de demanar què en pensen els senyor Ministres de l'Economia i de l'Ensenyança.

A menys que, raons d'Estat inaccessibles als pobres ciutadans com jo, no amaguin interessos que escapen al nostre judici.

SADERRA.